

עין משפט
נר מצווה

מרובה פרק שביעי בבא קמא

מסורת הש"ס

(א) רבי טו: מסהדין ל:
טו: (א) רבי טו: מסהדין ל:
ל: (א) רבי טו: מסהדין ל:
וכפשי דהסא, (ד) רבי טו:
מ"ו, (ט) שבת ד: טו.
(א) ס"א ואחרי קמני מבר
לא הוה מפריה ה"א, (ח) גבי
ה"א אילו, (ט) (כ"מ מ.),
(א) ר"ף ע"ג, (א) (ד"ה)
לא, (א) (ד"ה) שפיקא,
(ט) (ד"ה) ממנן, (א) ד"ה
טון.

תורה אור השלם
1. לא יקום עד אחר
באיש לכל עון ולכל
קצאת ככל הוא אשר
יזקק על פי שני עדים
או על פי שלשה עדים
יקום ד"ר, רב"ט י"ט טו

גיליון הש"ס
ג"כ רב ולא חצי רב,
עין הירוש' דף ד ע"א
ט"ס ד"ה ק"י: רש"י ד"ה
ברט"א ל"ב: הח"ד ל'
הצ"ח, עין מסהדין דף
ע"ב ע"א ו"ע:

מלפסא. סס אלו של רבי יוסי: שנים אומרים קידש. תלמי
אם האשה בנין: ושנים אומרים בעל. איש אחר נאמר: דאע"ג
לרבינו לעדות קדושין דאי לא קידשה
כיון דעדי קדושין לא לרבינו לעדי
ביאה. דכללו נינהו שוו לה קמאי
אשת איש ליאמר על כל העולם:
דבר הוא. אף עדות של ביאה קיים
ונהרג: הכא נמי כו'. עדי גיבה
מייבו ליה כפילא בלאו עדי טביחה.
אבל הני עדות חוקה שלשמן הכימות
נריכות זו לזו: למעוטי אחד אומר
אחם בנגס וכו'. וקאמו לטויה גדולה
לענין עושין או לענין שיהו קידושיה
קדושין: בנגס. שיער ראיתי בקשרי
אנכעושיה: הני דבר. שיער אחד:
וחלי עדום. עד אחד יא: לשער
ופשיטא ללא עדות הוא: אכסי
קטנה היא כו'. הלך לא מלטרפין.
אבל לגבי חוקה כולן מעידין שהיה
מוחזק בה: עקון סאינה. לקוט
מאינס ממאימינו דמי בגיבה כגמ
וכן עשה ונחמידי מיתה: והא אי
סכע ליה. בעל התאניה ללוקט:
כדינא. לומר החזיר לו מאינס שלקט
או מן לי מה שמכרת לי בדמימין:
לא אמרינן. לנגד זיל שליט אשמתן
ללא מכירה הוא (ואחמי שלם ד'
ה'): ורוק גיבה למרי. בשבת ואי
אתן לך מעות וכן עשה קנאה לוקח
זה ממחייב מיתה: לנגד זיל שליט אשמתן
דאמר. בהורק (שבת דף טו:). קלוטה
כמי שסונסה. הורק מרשות לרשות
כיון שקלטת האומר נחמידי משום
שבת נמלא חיוב שבת וחוב מכירה כיון
כאחד שאמר מאן קנה ללוקח דכיון
דקוסו לנזח כמותו דמי: אפרה טורח.
להביא לביט המקדש לכל נדר:
ואפילו כל על אמו. ונתן לה טלה
באחנה אסור ואף על גב דאי לא
הוה יחיב לה ניהלה (סוהואיל מצעה
ליה בדניא לא אמרינן ליה קיים לה
מנא דהא ממחייב בנפשיה הוא:
אפי

אתנן אסרה הורה ואפילו בא ע"א אמו. מימה דמ"ל הא ו"מ משום דאמר בנבא על יבמתו דף טו: וסס דאחן כלב ומתיר וזנה כחייב ולא ארבעה שניהם ולא גלשה ולא אחא למעוטי אלא מחייב וזנה ונראה לפרש משום דעיקר אהנן בעריות הוא דכתיב כדמוכב ב' כל האסורים (המורה דף טו: וסס) דזונה דגבי אהנן בחייבי כריתות משעתי וא"מ דלמא כ' אפר הכתוב אהנן כיון שאמר לה אדם אחר הא לך טלה או ושכני עם נקד דבהוא לא מחייב מיתה ושי"ך אהנן כ"ה"ג דמתן נפקת כל האסורים (סס דף טו: וסס:). האומר הא לך טלה או ותלן שפתך אלל עבדי ר"מ אומר אינו אהנן ומכמים אומרים הרי זה אהנן ואפילו ר"מ לא קאמר אלא משום דשפחה בעבד שריא דמפרש התם דיש לו אשה ובנים רבו מוסר לו שפחה כעניית ומיך, ר"י דפשטי' דקרא ללא כתיב אהנן וזנה משמע נכנס אהנן שהבעל הוא הנותן אהנן: (ועי' סוס' כסרות עו: ד"ה ונה): א"ל ר' תבעה ליה ב'. אע"ג דמוקמיה בע"ו (דף טו: וסס) דקאי אהנן בחגרה מטעם זה לא היה נאסר ולא חייב אהנן אלא ממנה בעלמא ועיקר טעמא דאהנן דממיק הכא משום

דאף על גב דעדי צריכי' דעדי קדושין. פירוש כל זמן
שלח המוקה באמת איש:
למעוטי שנים אומרים אחד בגבה כו'. ולא דמי לשנה ראשונה
בפני שנים אומר לו הרי שאכלה שנה ראשונה
בפני שנים שניה בפני שנים שלישיית בפני
שנים מהו אומר לו הרי זו חוקה אומר לו אף
אני אומר כן אלא שרבי עקיבא חולק בדבר
שהיה רבי עקיבא אומר * ידבר ולא חצי
דבר אלא אבי אפילו תימא רבי עקיבא
מי לא מודה רבי עקיבא בשנים אומרים
קידש ושנים אומרים בעל דאע"ג דעדי
ביאה צריכי לעדי קדושין כיון דעדי
קדושין לא צריכי לעדי ביאה דבר קרינא
ביה ה"ג אע"ג דעדי מבחיה צריכי לעדי
גיבה כיון דעדי גיבה לא צריכי לעדי
מבחיה דבר קרינא ביה ורובן האי דבר
ולא חצי דבר למעוטי מאי * למעוטי * אחד
אומר אחד בגבה ואחד אומר אחד בכריסה
האי חצי דבר וחצי עדות הוא יאלא למעוטי
שנים אומרים אחד בגבה ושנים אומרים
אחד בכריסה הני אמרי קמנה היא והני
אמרי קמנה היא: נגב ומכר בשבת (וכו'):
והתניא פטור אומר רמי בר חמא כי תניא
ההיא דפטור יבאומר לו עקון * (לך) תאניה
מתאיני ותיקני לי גניבותך אמרי וכיון
דכי תבע ליה קמן ברינא לא אמרינן ליה
זיל שלים דמחייב בנפשו הוא הא מכירה
נמי לאו מכירה היא אלא אומר רב פפא
יבאומר לו ורוק גניבותך לחצרי ותיקני
לי גניבותך כמאן כר"ע דאמר * קלוטה כמי
שהונחה דמיא דאי כרבנן כיון דמטיא
לחצר ביתו קנה לענין שבת לא מחייב
עד דמטיא לארעא * יבאומר לא תיקני לי
גניבותך עד שתנחה רבא אומר לעולם
כרמי בר חמא * יאתנן אסרה הורה ואפילו
בא על אמו ואי תבעה ליה קמן ברינא מי
אמרינן ליה קום הב לה אתנן אלא אע"ג דכי
קא תבעה ליה ברינא לא אמרינן ליה זיל הב
הבא נמי אע"ג דלענין תשלומין אי תבע ברינא קמן לא אמרינן ליה זיל שלים
אפילו

במאן כרבי עקיבא דאמר קלוטה
בתי שהונחה דמיא. ואם
ולענין קנין לא קני נאמר עד דמטי
מנשות הגב מנורשה ומוקי לה כגון
מחילת החזר ו"מ ומ"ש דבגטין נקט רבי
והכא נקט רבי עקיבא ו"ל דהכא נקט רבי
עקיבא משום דאיידי כנסת חזר שאין מקויה
דרכי לא אמר קלוטה דמיא אלא כרה"י
מקורה כדאמרינן בריש שבת (דף ה. וסס)
דאמר בימא כמאן דמליא דמיא אכל רבי
עקיבא אית ליה אפילו ברשות הרבים
שאין מקויה ונגיטין נקט רבי משום
דלוקמא כשמחילות המחטות ערפות
דלרבי עקיבא לא מני למיעקט דלדידיה
אפי' בלא מחילות כלל כמו כרה"ר אית
ליה כמי שהונחה דמיא בריש שבת וס' דלרבי
אפילו במחילות בלא קרי אמרינן כמאן
דמליא דמיא אי נמי למאי דבעי ללוקמי
כרבי איידי כנחזר מקויה: לענין שבת
א מחייב עדי ריחיה בחדר. וא"מ ויכין
שהקטין גא בין עקירה להנחה אית
לן למימר קס ליה כדרכה מיניה כדאמרינן
ברי' שם אלו נערוה (מסות דף טו: וסס)
דאמר רבי אבין זרק חן ממחילת ד' לטוף
ד' וקרת שריאן כהליכמו פטור עקירה
לורך הנחה הוא ולפי מה שמפרש רבינו
חס דאי אפשר לניסוך בלא הגבהה ורבי
ירמיה דאמר כהניקין (גיטין דף טו: וסס)
גבי מנסך משעת הגבהה קני ממחייב
בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך לית ליה
הגבהה לורך הדין דלית ליה עקירה
לורך הנחה אפי' שפיר דפרך הכא
אליבא דרבי ירמיה ונראה לר"י דהוי מני
לשנוי דעקירה לורך הנחה הוא אלא
לדברי המקשה שלא היה סוכר טעם זה
משיב ליה דמשכחת ליה שפיר בזומת
לא תקנה גניבותך עד שמתנו:

אתנן אסרה הורה ואפילו בא ע"א אמו. מימה דמ"ל הא ו"מ משום דאמר בנבא על יבמתו דף טו: וסס דאחן כלב ומתיר וזנה כחייב ולא ארבעה שניהם ולא גלשה ולא אחא למעוטי אלא מחייב וזנה ונראה לפרש משום דעיקר אהנן בעריות הוא דכתיב כדמוכב ב' כל האסורים (המורה דף טו: וסס) דזונה דגבי אהנן בחייבי כריתות משעתי וא"מ דלמא כ' אפר הכתוב אהנן כיון שאמר לה אדם אחר הא לך טלה או ושכני עם נקד דבהוא לא מחייב מיתה ושי"ך אהנן כ"ה"ג דמתן נפקת כל האסורים (סס דף טו: וסס:). האומר הא לך טלה או ותלן שפתך אלל עבדי ר"מ אומר אינו אהנן ומכמים אומרים הרי זה אהנן ואפילו ר"מ לא קאמר אלא משום דשפחה בעבד שריא דמפרש התם דיש לו אשה ובנים רבו מוסר לו שפחה כעניית ומיך, ר"י דפשטי' דקרא ללא כתיב אהנן וזנה משמע נכנס אהנן שהבעל הוא הנותן אהנן: (ועי' סוס' כסרות עו: ד"ה ונה): א"ל ר' תבעה ליה ב'. אע"ג דמוקמיה בע"ו (דף טו: וסס) דקאי אהנן בחגרה מטעם זה לא היה נאסר ולא חייב אהנן אלא ממנה בעלמא ועיקר טעמא דאהנן דממיק הכא משום

דבר. על פי שנים עדים
יקום דבר שלם. יחולק כל
המקום על פי שנים השנים.
כי האי גונא חזי דבר אע"ג דלרמי
אלו לאלו דאפי' למאן דאמר שלים
נאמן כשגט בידו ולא לרמי עדי
אמירה לענין קבלה מ"מ מיון שלרין
שנראה הגט בידו חזי דבר הוא אלא
ע"כ משום שלם כה רואה כל מה
שיכולה (לראות) באימה עשה ואחיא
באומר לו עקון תאניה מתאיני
כו'. וא"מ והיכי דמי
אי דקיימא גיבה כחצרו של לוקח
שעת עקירה מאי פריך עלה וכיון
דאי קמצע ליה כו' מכירה נמי לא
הוי מכירה נהי דמחייב בנפשו מכל
מקום קנייה ליה תכירו ללוקח ולא
ליתא כחצרו של לוקח דל חיוב שבת
מחייב ליה. דהא קמן מן לי פתני, לא
עדי שפחה ליה. דהא קמן מן לי פתני,
כדרכה מיתה. כ' היכי
ניטלה אהנן הוא, אלא
אפילו נתקום מיתה נמי
כמו שהקטין עשה אלא
שאין מה לעשות בחיים.
אבל ד' שמים לא יא
עדי שפחה. דאי לא רמי
המקטין עשה כ' היכי
ניטלה מה אתנן. מהנה
בעלמא הוא דדיב ליה, א'
מאי אפי' ליה חסין המסקין
מיתה, ק' שפחה מפי
מור הוקן הריבא לי מתי
לחיה על (ב"מ א"א).

במאן כרבי עקיבא דאמר קלוטה
בתי שהונחה דמיא. ואם
ולענין קנין לא קני נאמר עד דמטי
מנשות הגב מנורשה ומוקי לה כגון
מחילת החזר ו"מ ומ"ש דבגטין נקט רבי
והכא נקט רבי עקיבא ו"ל דהכא נקט רבי
עקיבא משום דאיידי כנסת חזר שאין מקויה
דרכי לא אמר קלוטה דמיא אלא כרה"י
מקורה כדאמרינן בריש שבת (דף ה. וסס)
דאמר בימא כמאן דמליא דמיא אכל רבי
עקיבא אית ליה אפילו ברשות הרבים
שאין מקויה ונגיטין נקט רבי משום
דלוקמא כשמחילות המחטות ערפות
דלרבי עקיבא לא מני למיעקט דלדידיה
אפי' בלא מחילות כלל כמו כרה"ר אית
ליה כמי שהונחה דמיא בריש שבת וס' דלרבי
אפילו במחילות בלא קרי אמרינן כמאן
דמליא דמיא אי נמי למאי דבעי ללוקמי
כרבי איידי כנחזר מקויה: לענין שבת
א מחייב עדי ריחיה בחדר. וא"מ ויכין
שהקטין גא בין עקירה להנחה אית
לן למימר קס ליה כדרכה מיניה כדאמרינן
ברי' שם אלו נערוה (מסות דף טו: וסס)
דאמר רבי אבין זרק חן ממחילת ד' לטוף
ד' וקרת שריאן כהליכמו פטור עקירה
לורך הנחה הוא ולפי מה שמפרש רבינו
חס דאי אפשר לניסוך בלא הגבהה ורבי
ירמיה דאמר כהניקין (גיטין דף טו: וסס)
גבי מנסך משעת הגבהה קני ממחייב
בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך לית ליה
הגבהה לורך הדין דלית ליה עקירה
לורך הנחה אפי' שפיר דפרך הכא
אליבא דרבי ירמיה ונראה לר"י דהוי מני
לשנוי דעקירה לורך הנחה הוא אלא
לדברי המקשה שלא היה סוכר טעם זה
משיב ליה דמשכחת ליה שפיר בזומת
לא תקנה גניבותך עד שמתנו:

דבר. על פי שנים עדים
יקום דבר שלם. יחולק כל
המקום על פי שנים השנים.
כי האי גונא חזי דבר אע"ג דלרמי
אלו לאלו דאפי' למאן דאמר שלים
נאמן כשגט בידו ולא לרמי עדי
אמירה לענין קבלה מ"מ מיון שלרין
שנראה הגט בידו חזי דבר הוא אלא
ע"כ משום שלם כה רואה כל מה
שיכולה (לראות) באימה עשה ואחיא
באומר לו עקון תאניה מתאיני
כו'. וא"מ והיכי דמי
אי דקיימא גיבה כחצרו של לוקח
שעת עקירה מאי פריך עלה וכיון
דאי קמצע ליה כו' מכירה נמי לא
הוי מכירה נהי דמחייב בנפשו מכל
מקום קנייה ליה תכירו ללוקח ולא
ליתא כחצרו של לוקח דל חיוב שבת
מחייב ליה. דהא קמן מן לי פתני, לא
עדי שפחה ליה. דהא קמן מן לי פתני,
כדרכה מיתה. כ' היכי
ניטלה אהנן הוא, אלא
אפילו נתקום מיתה נמי
כמו שהקטין עשה אלא
שאין מה לעשות בחיים.
אבל ד' שמים לא יא
עדי שפחה. דאי לא רמי
המקטין עשה כ' היכי
ניטלה מה אתנן. מהנה
בעלמא הוא דדיב ליה, א'
מאי אפי' ליה חסין המסקין
מיתה, ק' שפחה מפי
מור הוקן הריבא לי מתי
לחיה על (ב"מ א"א).